

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.026/2023/5.

Felperes:

felperes, felperes címe

A felperes jogi képviselője:

Mészáros Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Csikász Levente ügyvéd

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Benkő Monika Andrea kamarai jogtanácsos, alperes címe

A per tárgya: sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 28.P.22.314/2021/22.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja és az alperes által fizetendő sérelemdíj összegét 1.000.000 (egymillió) forintra és annak az elsőfokú ítéletben meghatározott késedelmi kamatára felemeli.

Mellőzi a felperest az elsőfokú perköltség megfizetésére kötelező rendelkezést, és az alperest kötelezi, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (százezer) forint + áfa együttes első- és másodfokú perköltséget.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A 170.000 (százhetvenezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Készenléti Rendőrség Nemzeti Nyomozó Iroda állományának tagjai a 29022/769/2019. bü. számú büntetőeljárás keretében a felperest 2020. május 28. napján települési lakóhelyén elfogták, majd tanúként hallgatták meg.

A felperes elfogásáról videó- és fényképfelvételek készültek, amelyek 2020. június 1. napján a www.portál oldalon közzétételre kerültek a „közlemény címe” című közleményben.

Az alperes a felperes kérelmére eltávolította honlapjáról a felvételeket.

[2] Az alperes közleményében – többek között – azt közölte, hogy „több helyszínen csaptak le a rendőrök a dílerekre” a települési lakos, a 29 éves személyt településen fogták el; az elfogott négy férfival szemben jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntett elkövetésének gyanúja miatt indult eljárás. A közlemény ismertette az elfogottaktól lefoglalt jelentős mennyiségű kábítószeres mennyiségét és a készpénz milliós összegét, valamint azt, hogy „a nyomozók a férfiakat gyanúsítottként hallgatták ki, a bíróság pedig 2020. május 31-én mindannyiuk vonatkozásában elrendelte letartóztatásukat.”

A felperes elfogásáról készült felvételen a felperes alsónadrágban látható, arcát nem mutatják, lakásának berendezése látható. A közleményhez csatolt fényképfelvételen arccal a földön fekve, alsónadrágban mutatják a felperest lakásán történt elfogása közben. Az intézkedésről készült és közzétett fényképfelvételen a felperes felkarján lévő tetoválás látható, amely drótfonatként, valamint töviskoszorúként egymásba fonódó vonalakból áll.

[3] A felperes keresetében 1.500.000 forint sérelemdíj és annak a 2020. június 2. napjától a kifizetés napjáig számított kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Álláspontja szerint egyedi tetoválásának bemutatásával, amely alapján felismerhető volt, az alperes megsértette a személyes adatai védelméhez való jogát. Az alperes a közleménnyel és az ahhoz kapcsolt képi anyaggal azt a látszatot keltette, mintha személye szintén drogdíler lenne és kábítószerrel kereskedne. Ez pedig súlyosan sérti a becsületét, a jóhírnevét, amelynek szankciójaként kérte kötelezni az alperest sérelemdíj megfizetésre.

[4] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Kifejtette, hogy a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) 42. § (1) bekezdése alapján jogszerűen készített felvételt az intézkedésről, azt személyazonosításra alkalmatlanná tett módon tette közzé [Rtv. 42. § (5f) bekezdés]. Védekezése szerint a felperes tetoválása, ami egy elmosódott fényképen látszik, nem egyedi, arról a felperes személyét nem lehet beazonosítani. Vitatta, hogy a felperest megviselték volna a történetek és emiatt életvitele társadalmilag ellehetetlenült volna.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 400.000 forintot és ez után 2020. június 2. napjától a kifizetés napjáig számított a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatot.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 60.000 forint perköltséget.

[6] Határozatában ismertette a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) 42. § (1) és (5f) bekezdését; a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:52. § (1)-(3) bekezdéseit.

Tényként állapította meg, hogy a rendőrségi közlemény alapján több magyar weboldal is beszámolt az elfogásról, bemutatva a felperest ábrázoló fényképet és videofelvételt. Ezen felvételek alapján a felperest felismerték ismerősei, baráti köre megfogyatkozott, társasági élete átmenetileg beszűkült.

Rögzítette azt is, hogy a felperes indítványa alapján a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság NAIH/1077-2/2021. számú vizsgálatában megállapította, hogy a rendőrségi közleményben közzétett fényképfelvételen a felperes egyedi tetoválása látható, amely összekapcsolva a közleményben közölt bűnügyi személyes adataival, alkalmas a felperes azonosítására, ekként az alperes nem járt el kellő körültekintéssel.

[7] Kifejtette, hogy az Rtv. 42. § (5f) bekezdése szerint az alperes csak úgy tehetne volna közzé a rendőri intézkedésről jogszerűen készített felvételeket, hogy az azon szereplő személyeket azonosíthatatlanná teszi. Azonban a felperest tetoválása, fejformája, lakóközvetének bemutatása alapján ismerősei felismerték a közzétett fénykép alapján, így személye teljesen nem volt azonosíthatatlan. Ennek alapján megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes személyes adatai védelméhez fűződő jogát, mivel ismerősei tudomást szerezhettek arról az adatról, hogy a felperest rendőri intézkedés keretében elfogták, megbilincseltek. A felperes, mint tanú elfogását pedig úgy mutatta be az alperes közleménye, hogy egy kábítószerkereskedelemből kapcsolódó drogdíler került elfogásra, amely alapján az

a benyomás keletkezhetett a felperesről, hogy köze van a drogügyletekhez. Ezért azt állapította meg, hogy az alperes a felperes jóhírnévhez való jogát is megsértette.

[8] A sérelemdíj mértéke vonatkozásában azt értékelte, hogy nem volt a felperes életére jelentős kihatással az ismeretségi körében az, hogy kitudódott az ügye. Kifejtette, hogy a felperesnek a rendőrségi közleményből történő felismerhetőségével összefüggésben baráti társasága átmenetileg beszűkült, társadalmi kapcsolatai egy időre romlottak, de ezen hatások a Covid-járvány következményei miatt egyébként is bekövetkeztek volna. Mérlegelte azt is, hogy az alperes nem a felperessel szembeni rendőri intézkedésekről való beszámoló illusztrációjaként tette közzé a felperes elfogásáról készült felvételt. A felperes elfogását megjelenítő képi felvétel kábítószerkereskedők letartóztatásáról szóló beszámolóval együtt jelent meg, amelyhez a felperest egyébiránt nem kapcsolta, de személyét a közlemény összemosta a drogdílerek elfogásával. Ez pedig súlyosan sértette a felperes jóhírnévét, amelynek kompenzálására 400.000 forint sérelemdíjat tartott megfelelőnek.

Az alperes jogi képviselője munkadíjának viselésére a „jórészt pervesztes” felperest kötelezte a Pp. 83. §-a alapján, az eljárási illetékről nem rendelkezett.

[9] A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság a sérelemdíj mértékét emelje fel 1.000.000 forintra és a perköltsége teljes összegének viselésére az alperest kötelezze, ügyvédi munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján megállapítva.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal értékelte, hogy élete jelentős mértékben megváltozott az alperes megalázó és megfélemlítést célzó intézkedésének jogellenes közzététele folytán, amely lelkiileg is megviselte. Kifejtette, hogy a súlyosan sértő és alaptalan állításokat tartalmazó cikk megjelenése után az ismerősei eltávolodtak tőle, bizalmuk megingott, amely teljes mértékben nem is épült vissza, így az nem átmeneti jellegű volt. Előadta, hogy a tanúvallomások igazolták, hogy a közlemény megjelenése után barátai távolságot tartottak tőle a jóhírnévük és üzleti érdekük miatt, így jelentősen lecsökkent a közös programjaik száma. Becsülete és jóhírneve nem a pandémia miatt változott meg, így annak elmúltával az nem is állt helyre.

Álláspontja szerint a jogsértés jellegénél fogva az egyik legsúlyosabb, ami egy magánszemély életében bekövetkezhet és az alkalmas a becsület csorbítására (BH2015. 323.). Kifejtette, hogy a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmény elkövetésével hozták összefüggésbe alaptalanul és az elfogásáról készült felvételen a tetoválását ki nem takaró fénykép jelent meg, amiről ismerősei felismerték. A társadalom pedig nagyon súlyosan elítéli és megbélyegzi a drogdílereket, őket a társadalomra rendkívül veszélyes embereknek tekinti, pedig az ügyben csak tanúként hallgatták meg, majd elengedték.

Utalt arra is, hogy a valótlan tartamú közlemény széles nyilvánosság előtt vált ismertté, mivel országos televíziókban az esti főműsoridőben került adásba és vezető internetes hírportálok is publikálták. Így meg nem határozható, de nagy számú személy szerzett tudomást a cikkről és annak tartalmáról. Előadta azt is, hogy a sérelemdíj 400.000 forint összege nem követi a bírói gyakorlatban kialakult mértéket a BH2020. 235., a BH2022. 180. eseti döntései és a Fővárosi Ítéltábla Pf.20.176/2022/5., Pf.20.278/2022/4., valamint a Pf.20.299/2022/4. számú ítéletei alapján, amely eseteket ismertetett fellebbezésében.

[10] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte.

Kifejtette, hogy az Rtv. 42. § (1) bekezdése alapján a rendőri intézkedéssel érintett személyről kép- és hangfelvétel készíthető, amelyet az (5f) bekezdés alapján tájékoztatási kötelezettsége teljesítése érdekében is felhasználhatott. A felperes egyedi azonosítását lehetővé tevő személyazonosító jegyeket kitakarta, így összekapcsolható személyes bűnügyi adatát nem közölte.

A felperes jobb karján lévő tetoválás kapcsán kifejtette, hogy nem bizonyította a sértett, hogy az egyedi volt, annak mintája széles körben elterjedt, azt több üzlet is hirdeti. Álláspontja szerint a tanúk vallomása nem igazolta, hogy a felperest a tetoválásról ismerték fel, ugyanis az elmondásuk szerint jellemző testalkata alapján tudták beazonosítani.

Előadta, hogy az elfogás települési helyszíne sem tette azonosíthatóvá a felperest, még tetoválása bemutatása mellett sem, a négy diler vezetéknevének kezdőbetűje és keresztnéve, amelyek nem voltak azonosak a felperesével, kizárta a közlemény rá vonatkozását, amit az őt ismerő személyek egyértelműen felismerhettek. A jóhírnév megsértése körében kifejtette, hogy nem közölt valótlan tény sem a felperesről, sem a rendőri intézkedésről.

Kifejtette azt is, hogy a közleményét átvevő médiák tevékenységéért nem tartozik felelősséggel, mert az önálló szerkesztői felelősséggel rendelkező sajtószervek kötelesek ellenőrizni híradásaik tartalmát.

[11] A felperes fellebbezési ellenkérelmében, az alperes fellebbezésének elutasítást kérve előadta, hogy egy tetoválás minden esetben személyes adatnak minősül a NAIH állásfoglalása alapján. Álláspontja szerint a testen lévő tetoválását, mint személyes adatát hozzájárulása nélkül nem lehet közzé tenni akkor sem, ha a rendőrség az intézkedésről jogszerűen fénykép- és videófelvételt készíthet. Erre tekintettel a tetoválása egyediségét nem kellett igazolnia, míg annak felismerését két tanú a perben igazolta.

Kifejtette, hogy a közleményben írt kábítószer lefoglalásának tényéről nem derül ki, hogy az nem nála történt, ezért az akció „összehangoltságára” vonatkozó közlés azt a látszatot keltette, hogy személyét is érintette az intézkedés, holott csak tanúként hallgatták meg.

[12] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében – a felperes fellebbezésében írtak alapján – kifejtette, hogy a sérelemdíj összege arányban áll a jogsértés súlyával, annak felemelése nem indokolt. Arra hivatkozott, hogy a közleményében nem vádolta bűncselekmény elkövetésével a felperest, elfogására jogszerű intézkedés keretében került sor, amiről a valóságnak megfelelően számolt be azzal, hogy utóbb meg is gyanúsították. Utalt arra is, hogy a felperes monogramját nem közölte és személyére utalást sem tett a közleménye.

Álláspontja szerint a felperest csak legközelebbi barátai ismerték fel, így a sérelmezett magatartások a kapcsolatainak beszűkülését, életmódjának megváltozását nem okozhatták. A felperes nem bizonyította a közlemény és fényképfelvétel széles körben ismertté válását, így azt sem, hogy az nagy nézettségű televíziós csatornán közzétételre került, csupán állította azt.

Kifejtette azt is, hogy az elsőfokú bíróság csak a jóhírnévhez való jog megsértését állapította meg, mivel a közlemény bántó véleménynyilvánítást nem tartalmazott. Erre tekintettel is a jogsértéshez és annak súlyához igazodik a megállapított mértékű sérelemdíj.

[13] A felperes fellebbezése alapos, az alperes fellebbezése pedig alaptalan.

[1] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el. A felülbírálat során a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, így – az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelemre tekintettel – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az ügy érdemében döntött. A felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdésének megfelelően a felek fellebbezési kérelmeinek korlátai között gyakorolta.

[14] Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a személyiségi jogsértés szankciójaként megállapítani kért sérelemdíj megállapítása vonatkozásában irányadó anyagi jognak részben nem felel meg, a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetés vonható le. Mindezekre tekintettel az elsőfokú ítéletet a sérelemdíj összege és a perköltség viselése vonatkozásában részben megváltoztatta a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján.

[15] Az alperes fellebbezése folytán vizsgálni kellett a sérelemdíj alkalmazásának jogalapját, a személyes adathoz és a jóhírnévhez való személyiségi jogsértésnek az ítélet indokolásában szereplő megállapítását.

A másodfokú bíróság megítélése szerint az elsőfokú bíróságnak mind a jóhírnévhez való jog, mind a személyes adathoz való személyiségi jogsértést megállapító ítéleti döntése megfelel az irányadó anyagi jognak, a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetés nem vonható le. Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla e vonatkozásban visszautal az elsőfokú bíróság helyes indokaira.

[16] Az alperes fellebbezésében írtak alapján a másodfokú bíróság arra mutat rá, hogy az elsőfokú bíróság a felperest a karján található tetoválással megjelenítő fényképfelvételnek és az összehangolt intézkedésről kiadott közlemény szövegének az értékelését kellő alapossggal elvégezte. A közleményben szereplő egyes közlések – személyiségi jogi perekben is irányadó – PK 12. és 14. számú állásfoglalásokban rögzített szempontok szerinti vizsgálatának eredményeként megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a kifogásolt kijelentések a felperest ábrázoló fényképfelvétel mellett alkalmasak voltak arra, hogy a felperest felismerő nézők, illetve olvasók a megbilincselve és földön fekvő bemutatott felperes bűncselekményben való érintettségére következtessenek. Ez pedig a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésében írtak alapján sérti a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát, különös figyelemmel arra, hogy őt az eljárás kezdeti szakaszában, elfogásakor csak tanúként hallgatták meg.

[17] A személyes adatok védelméhez való jog [Ptk. 2:43. § e) pont második fordulat] megsértése vonatkozásában is helytálló az elsőfokú bíróság jogi érvelése, mert az Info tv. 3. §

4 pontja alapján a felperes bűnügyi személyes adatai váltak ismertté az elfogását és annak bűnügyi indokait is bemutató közlemény, valamint videó- és fényképfelvétel közzétételével. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy Rtv. 42. § (5f) bekezdése szerint az alperes csak úgy tehetette közzé a rendőri intézkedésről jogszerűen készített felvételeket, hogy az azon szereplő felperest azonosíthatatlanná teszi, amely kötelezettségének azonban nem tett eleget.

[18] A fényképfelvételen – a perben lefolytatott bizonyítás eredményeképp megállapíthatóan – a felperes a tetoválásról közvetlen módon, míg testalkatáról, fejformájáról, lakásának részleteiből, elfogásának közleményben megjelölt helyéből összességében és közvetett módon is azonosítható volt családi és baráti körében [Info tv. 3. § 1a. pont].

A felperes tehát a személyes adatát képező tetoválása alapján közvetlenül is azonosítható volt, amely jogellenesen összekapcsolta személyét a bűnügyi személyes adataival. Nincs jelentősége e vonatkozásban annak, hogy az érintett személyes adatát képező tetoválás [Info tv. 3. § (2) bekezdés] egyedi, vagy sem. Ugyanis azt kell vizsgálni, hogy a közzétett személyes adat alapján a felperes személye azonosítható volt-e. Ennek tényét az eljárás során meghallgatott – tanú1 és tanú2 – tanúk pedig igazolták.

[19] A perbeli esetben a felperest egy összehangolt intézkedés keretében, a négy, kábítószerkereskedelemmel gyanúsított személy mellett fogták el és tanúként hallgatták ki. A felperes elfogásáról készült felvétel közzétételére az eljárás legkorábbi szakaszában került sor, amikor még az alapos gyanú közléséhez szükséges bizonyítékok sem álltak a hatóság rendelkezésére a felperessel szemben.

Egységes az Emberi Jogok Európai Bíróságának eseti döntésén [Standard Verlags GmbH v Austria, no. 34702/07 (No.3.) § 42.] alapuló hazai joggyakorlat abban, hogy a személyes adatok védelméhez fűződő jog korlátozása indokoltságának vizsgálata során nagy jelentőséggel bír, hogy a büntetőügy milyen eljárási szakaszban tart, a tudósítás mikor történik. Ugyanis a büntetőeljárás korai szakaszában fokozottan kell ügyelni arra, hogy az elkövető és az eljárásban érintett egyéb személyek adatai nyilvánosságra hozatala ne történjen meg. Így arra is kiemelten kell ügyelni a büntetőügyben eljáró hatóságnak, hogy az ügyben csak tanúként résztvevők ne kerüljenek félreérthetően, a gyanúsítottakkal együtt bemutatásra. Ezen követelményeknek az alperes közleménye és a felperest a karján lévő tetoválásával bemutató fényképfelvétel közzététele a perbeli esetben nem felelt meg.

[20] A sérelemdíj meghatározása az elsőfokú bíróság mérlegelésének eredménye volt. Ehhez képest a fellebbezések folytán azt kellett vizsgálnia a Fővárosi Ítéltáblának, hogy ez a mérlegelés megfelelő volt-e.

A Fővárosi Ítéltábla a Ptk. 2:52. § (1) bekezdésében és a 2:52. § (3) bekezdésében írtak alapján az elsőfokú bíróság által megállapított 400.000 forint sérelemdíjat eltúlzottan alacsony mértékűnek találta. Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegének alapjául szolgáló körülményeket teljeskörűen feltárta, továbbá a sértettre és a környezetre gyakorolt hatását okszerűen értékelte. Azonban a jogsértés súlyát és a felróhatóság mértékét nem a jogszabályi előírásoknak és a kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően állapította meg.

[21] A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján sérelemdíj a jogában megsértettnek az őt ért nem vagyoni sérelemért jár. A (2) bekezdés szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire a kártérítés szabályait azzal a megszorítással kell alkalmazni, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén túlmenően további hátrány bekövetkezését nem kell bizonyítani.

A sérelemdíj intézményének kettős funkciója van: egyrészt a személyiségi jogi jogsértés vagyoni elégtétellel történő közvetett kompenzációját szolgálja, másrészt – a hasonló jogsértések megelőzésének céljából – szankciós jelleggel is bír. Mértékének meghatározásánál a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése az eset körülményeinek vizsgálatát írja elő a bíróság számára. Az összegyszerűség meghatározásánál különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és a környezetre gyakorolt hatására kell figyelemmel lenni.

[22] A Fővárosi Ítéltábla arra mutat rá, hogy az eljárás kezdeti szakaszában a felperest tanúként hallgatta meg a nyomozóhatóság, így elfogásának bemutatását semmilyen nyomozási- vagy közérdek nem indokolta. Ehhez képest a felperessel szembeni intézkedést a rendőrség úgy jelentette meg, hogy a felperes az őt a földön fekvő, megbilincselve ábrázoló fényképen felismerhető volt. A rendőrségi közlemény kábítószerkereskedelemmel összefüggő bűncselekménnyel hozta összefüggésbe a felismerhető felperest, amely hitelességét és megítélését nagymértékben rontja, a vele szembeni bizalmat rombolja.

Az alperes a szakma szabályait nem tartotta be, és a tőle elvárható gondosságot nem tanúsította. A rendőrségnek ugyanis fokozott gondossági kötelezettsége áll fenn közleménye egyértelmű és a bűncselekményben nem érintett személyek jogvédelme vonatkozásában, figyelemmel az ártatlanság vélelmének alkotmányos követelményére is. Ennek alapján pedig az alperes személyiségi jogsértésének felróhatósága kiemelten súlyos fokú volt, amit az elsőfokú bíróság nem értékelt kellő mértékben a sérelemdíj reparációs funkciója körében.

[23] Emellett az adott esetben a sérelemdíj összegének mérlegelése során a visszatartó erőnek is nyomatékosan kell érvényesülnie a jövőbeli hasonló jogsértések megelőzése céljából. A másodfokú bíróság arra mutat rá e körben, hogy a nem vagyoni sérelmet okozó jogellenes magatartások szankciója esetében a kompenzációs és a megelőző (preventív) funkció nem különíthető el élesen, az összefonódik, egymásra tekintettel fejtik ki hatásukat, amely az adott esetben alátámasztotta a fellebbezésben kért sérelemdíj alkalmazását. Erre tekintettel a sértett számára a másodfokú eljárásban megítélt 1.000.000 forint sérelemdíj tudja orvosolni a felperesnek okozott súlyos sérelmet.

[24] A felperes a perben a sérelemdíj iránti igénye vonatkozásában 2/3-ad részt lett pernyertes, míg a másodfokú eljárásban teljes egészében pernyertes lett.

A felperes sérelemdíj iránti igényének összegyszerű megítélése bírói mérlegeléstől függ, és a bíróság a követelt összegnél kevesebbet ítélt ugyan meg, de a követelt 1.500.000 forint összeg nem tekinthető nyilvánvalóan túlzottnak a másodfokú eljárásban abból megítélt 1.000.000 forinthez képest. Ezért a másodfokú bíróság a Pp. 83. § (3) bekezdése alapján teljes

egészében pernyertesnek tekintette a felperest az elsőfokú eljárás vonatkozásában is, és ezért mellőzte a Pp. 83. § (2) bekezdésének alkalmazását.

[25] A fent írtak szerint pervesztes alperes köteles volt megfizetni a felperes által a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján felszámított perköltségét. A Fővárosi Ítéltábla ennek összegét az elsőfokú eljárásban 75.000 forintban állapította meg az 1.500.000 forint összegű pertárgyérték alapján [Itv. 39. § (1) bekezdés]. A másodfokú perköltség összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdésben írtak szerint – a felperes 600.000 forint és az alperes 400.000 forint fellebbezési pertárgyérték után számított – 1.000.000 forint alapján állapította meg 25.000 forintban.

[26] Az elsőfokú bíróság nem rendelkezett az eljárási illetékről és az adott eljárásban a feleket megillető tárgyi illetékfeljegyzési jog ellenére a felperes által lerótt eljárási illeték jogi sorsáról sem.

A Pp. 83. § (3) bekezdése alapján teljes egészében pervesztesnek tekinthető alperes köteles viselni az elsőfokú és a fellebbezési eljárás illetéket is. Azonban az alperest, mint költségvetési szervet ugyanakkor az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentesség illeti meg. Ezért az Itv. 39. § (1) bekezdése és a 46. § (1) bekezdése alapján számított 90.000 forint elsőfokú és 80.000 forint fellebbezési eljárási illeték is a Magyar Állam terhén marad.

[27] A felperes a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog ellenére az első- és a másodfokú eljárásban előzetesen megfizetett eljárási illetéket az Itv. 80. § (1) bekezdés i) pontja alapján visszaigényelheti.

Budapest, 2023. március 2.

Dr. Hercsik Zita s.k.
s.k.

a tanács elnöke

Dr. Virág Csaba s.k.

előadó bíró

Dr. Fintha-Nagy Péter László

bíró